

Όσιος Πορφύριος, ο αναλώσας εαυτόν για τον συνάνθρωπο (Αλέξανδρος Χριστοδούλου, Θεολόγος)

/ [Πεμπτούσια](#)

Όσιος Πορφύριος ο Καυσοκαλυβίτης (2 Δεκεμβρίου)

Ο Όσιος Πορφύριος ο Καυσοκαλυβίτης γεννήθηκε στις 7 Φεβρουαρίου 1906 στο χωριό Άγιος Ιωάννης Καρυστίας Ευβοίας από φτωχούς αλλά ευσεβείς γονείς. Ο πατέρας του ονομαζόταν Λεωνίδας Μπαϊρακτάρης και η μητέρα του Ελένη. Ο πατέρας του είχε κλήση μοναχική, αλλά τελικά δεν έγινε μοναχός. Ο Γέροντας Πορφύριος κατά τη βάπτισή του πήρε το όνομα Ευάγγελος. Φοίτησε στο σχολείο του χωριού του μόνο για δύο χρόνια. Από οκτώ χρονών εργαζόταν. Έπιασε δουλειά στο ανθρακωρυχείο της περιοχής του και στη συνέχεια σε παντοπωλείο στη Χαλκίδα και στον Πειραιά. Διαβάζοντας το βίο του Αγίου Ιωάννου του Καλυβίτη αισθάνθηκε τον πόθο να τον μιμηθεί. Στην ηλικία μεταξύ δώδεκα και δεκατεσσάρων ετών αποφάσισε να πάει στο Άγιον Όρος. Μέσα στο καράβι, που πήγαινε από τη Θεσσαλονίκη στο Άγιον Όρος, συνάντησε τον ιερομόναχο και πνευματικό Παντελεήμονα, που θα γινόταν κατόπιν Γέροντάς του. Αυτός τον ανέλαβε υπό την προστασία του μέσα από το καράβι, τον παρουσίασε ως ανεψιό του και τον πέρασε στο Άγιον Όρος, αφού δεν επιτρεπόταν τότε η είσοδος στα παιδιά.

Ο Γέροντάς του, ο παπα-Παντελεήμονας, τον οδήγησε στα Καυσοκαλύβια, στην καλύβη του Αγίου Γεωργίου, στην οποία ασκήτευε μαζί με τον αδελφό του παπα-Ιωαννίκιο. Έτσι ο Γέροντας Πορφύριος απέκτησε ταυτόχρονα δύο Γεροντάδες και έκανε και στους δύο άκρα, αδιάκριτη και χαρούμενη υπακοή. Επιδόθηκε με ζήλο σε συνεχή, εντατική, χαρούμενη και σκληρή εκούσια άσκηση και με εντονότατη συγκέντρωση της προσοχής στα αναγνώσματα και τα τροπάρια των ιερών ακολουθιών και αποστήθισή τους. Επί πλέον αποστήθιση των ιερών Ευαγγελίων κατά τη διάρκεια του εργόχειρου και συνεχής επανάληψή τους, ώστε στο μυαλό να μη μπορεί να μπει αργός λόγος ή κακός λογισμός. Ήταν, κατά το χαρακτηρισμό, που ο ίδιος έδωσε στη ζωή του εκείνα τα χρόνια “αιεκίνητος”. Το κύριο γνώρισμα της άσκησής του ήταν η πλήρης υποταγή και εξάρτηση από το Γέροντά του. Σύντομα εκάρη μοναχός και ονομάσθηκε Νικήτας. Γρήγορα αναπαύθηκε αισθητά η θεία Χάρις στο νέο μοναχό, που του άλλαξε τις ψυχοσωματικές του ιδιότητες και του έδωσε υπερφυσικά χαρίσματα (προορατικό, διορατικό, χάρισμα ιαμάτων).

Ο μοναχός Νικήτας ποτέ δεν σκέφθηκε να αφήσει το Άγιον Όρος και να γυρίσει στον κόσμο. Μια βαριά πλευρίτιδα η οποία τον βρήκε εξαντλημένο από τη συνεχή

υπεράνθρωπη άσκηση, ανάγκασε τους Γεροντάδες του να του δώσουν εντολή να εγκατασταθεί σ' ένα μοναστήρι στον κόσμο, για να γίνει καλά. Έτσι τον βρίσκουμε να μονάζει στα δεκαεννέα του χρόνια στη Μονή Λευκών του Αγίου Χαραλάμπους, κοντά στη γενέτειρά του. Στο μοναστήρι αυτό χειροτονήθηκε διάκονος και πρεσβύτερος, σε ηλικία εικοσιενός ετών, από τον φιλοξενούμενο Αρχιεπίσκοπος Σιναίου Πορφύριος τον Γ' που διέγινωσε την αρετή του και τα θεία χαρίσματά του και τον ονόμασε Πορφύριο. Στη συνέχεια ο τότε επιχώριος Μητροπολίτης Καρυστίας Παντελεήμων του ανέθεσε το έργο του πνευματικού που άσκησε στην Εύβοια μέχρι το 1940. Το 1938 του απονεμήθηκε, και πάλι από το Μητροπολίτη Καρυστίας, το οφφίκιο του αρχιμανδρίτη.

Από τις 12 Οκτωβρίου 1940 του ανατέθηκαν καθήκοντα προσωρινού εφημέριου στο παρεκκλήσι του Αγίου Γερασίμου της Πολυκλινικής Αθηνών, που βρίσκεται στη γωνία των οδών Σωκράτους και Πειραιώς, δίπλα στην Ομόνοια. Στη θέση αυτή ζήτησε ο ίδιος να διορισθεί, διότι, ήθελε να βρίσκεται κοντά στους πάσχοντες στις δυσκολότερες στιγμές της ζωής τους. Στην Πολυκλινική άσκησε τα καθήκοντα του εφημέριου επί τριάντα τρία συνεχή έτη, στην έρημο της Ομονοίας, όπως έλεγε ο ίδιος, αντί της ερήμου του Αγίου Όρους, όπως ποθούσε η ψυχή του. Για τη συντήρηση τόσο του εαυτού του, όσον και των γονέων του και μερικών άλλων στενών οικείων του, των οποίων την προστασία είχε αναλάβει, επειδή ο μισθός του ήταν πολύ μικρός, αναγκάσθηκε να εργασθεί βιοποριστικά και οργάνωσε μαζί τους διαδοχικά ορνιθοτροφείο και πλεκτήριο.

Από το 1955 είχε μισθώσει από την ιερά Μονή Πεντέλης το ευρισκόμενο στην Παλαιά Πεντέλη μονύδριο του Αγίου Νικολάου με την αγροτική περιοχή του, την οποία καλλιεργούσε συστηματικά και φιλόπονα, θέλοντας να συστήσει εκεί το ησυχαστήριο, που τελικά εγκατέστησε αλλού. Στις 16.3.1970 έλαβε μικρή σύνταξη ως συμπληρώσας τριακονταπενταετία και αποχώρησε τυπικά από την υπηρεσία του στην Πολυκλινική.

Ο Όσιος Πορφύριος πέρα από την αρχική ασθένειά του, εξαιτίας της οποίας και βγήκε από το Άγιον Όρος, δοκιμάσθηκε και με πολλές άλλες, κατά καιρούς, ασθένειες. Προς το τέλος της υπηρεσίας του στην Πολυκλινική αρρώστησε από πάθηση των νεφρών και εγχειρίσθηκε πολύ καθυστερημένα. Επίσης, λόγω των κόπων του κατά τη μεταφορά βαριών φορτίων στο σπίτι του στα Τουρκοβούνια, όπου έμενε για πολλά χρόνια, επεδεινώθη η κήλη του, από την οποία πολύ εταλαιπωρείτο μέχρι της κοιμήσεώς του. Στις 20.8.1978, ευρισκόμενος στον Άγιο Νικόλαο Καλλισίων, υπέστη έφραγμα του μυοκαρδίου και μεταφέρθηκε επειγόντως στο νοσηλευτήριο "Υγεία", όπου ενοσηλεύθη επί 20ήμερον. Αργότερα, όταν πλέον είχε εγκατασταθεί σε προχειρότατο οικίσκο του κατασκευαζομένου στο Μήλεσι

μετοχίου του Ησυχαστηρίου που είχε ιδρύσει, υποβλήθηκε σε εγχείρηση καταρράκτη στο αριστερό μάτι και από σφάλμα του γιατρού καταστράφηκε το μάτι και μετά από λίγα χρόνια (1987) ο Γέροντας τυφλώθηκε εντελώς. Από τις συνεχείς ασθένειες διαταράχθηκε πολύ η σωματική του υγεία, αλλά συνέχισε το έργο του πνευματικού πάρα πολλές φορές μέσα σε φρικτούς πόνους.

Στην πνευματική διαθήκη του γράφει: «Εύχομαι τα πνευματικά μου παιδιά να αγαπήσουν το Θεό, που είναι το παν, για να μας αξιώσει να μπορούμε στην επίγειο άκτιστη Εκκλησία του. Γιατί από εδώ πρέπει να αρχίσουμε. Εγώ πάντα είχα την προσπάθεια να προσεύχομαι και να διαβάζω τους ύμνους της Εκκλησίας, την Αγία Γραφή και τους βίους των Αγίων μας και εύχομαι και εσείς να κάνετε το ίδιο. Εγώ προσπάθησα με τη χάρι του Θεού να πλησιάσω τον Θεό και εύχομαι και σεις να κάνετε το ίδιο. Παρακαλώ όλους σας να με συγχωρέσετε για ό,τι σας στενοχώρησα Ιερομόναχος Πορφύριος .Εν Καυσοκαλυβίσις τη 4/17 Ιουνίου 1991»

Ο Όσιος Πορφύριος κοιμήθηκε στις 2 Δεκεμβρίου 1991 στο Κελί του στα Καυσοκαλύβια. Στην αγιοκατάταξή του προχώρησε η Αγία και Ιερά Σύνοδος του Οικουμενικού Πατριαρχείου, κατά την συνεδρίασή της 27ης Νοεμβρίου, 2013 υπό τον Οικουμενικό Πατριάρχη Βαρθολομαίο. Η μνήμη του τελείται στις 2 Δεκεμβρίου.